

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΕΪΤ

Μία φυσιολογική υπερβολή γλυκεία, εξόχως συμπαθής, τέλειος τύπου Εύρωπαίου, ο υιός του σεβαστού Διευθυντού της Εθνικής Τραπεζής, διαψεύδει την επικρατούσαν εσφαλμένην πρόληψιν, ότι ή λευκή κόμη και το βάρος των ετών είναι τα εφόδια παντός σοφού. Νέος ακόμη, διαπρεπής κατέχει θέσιν εν τη χορεία των συναδέλφων του ο γλυκός και άδρος και μελιχρής Καθηγητής του Διεθνούς και Συνταγματικού Δικαίου εν τῷ Εθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Θά τον εὑρητε εἰς ὅλα τὰ κέντρα τοῦ κόσμου, θά τον συναντήσετε εἰς τὴν δειροστοιχίαν, παντοῦ τέλος ὅπου κανεὶς ἀφώνων τὸ βαρὺ τοῦ σπουδαστηρίου του περιβάλλον ζητεῖ μίαν τέρψιν ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὴν ζώην.

* *

Εἶνε πρὸ παντός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, νοῦς βαθὺς ἄμα καὶ πρακτικός.

Καὶ ἀνέρχεται τὴν ἑδραν τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως ἀναπτύξῃ καὶ διδάξῃ τὰ περίπλοκα τοῦ Διεθνούς καὶ Συνταγματικοῦ Δικαίου ζητήματα καθιστῶν αὐτὰ τεργνὰ καὶ ἐπαγωγὰ, παρὰ τὴν ζηρότητα ἐνίσταται τῶν θεμάτων, ὅτε δὲ παραιτῶν ἐπὶ στιγμὴν τὰς capitulations καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐν Χάγῃ συνεδρίου, ἀναβαίνει τὸ βῆμα τοῦ «Παρασσοῦ» ὅπως ἐκτυλίξῃ θέματα πρωτότυπα καὶ τεργνὰ ὡς τὸ «περὶ λογίων διπλωμάτων» τοῦ ὁποῦ ἡ γέννησις ἐφείλεται εἰς τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ κ. Βλάχου.

Καὶ ἐδείχθη ὄντως ἀμίμητος εἰς τὴν πρωτότυπον αὐτὴν διάλεξίν του καὶ ἀπεκαλύφθη οὕτως εἶπεν ὑπὸ τὸν διπλωμάτην ὁ κρυπτόμενος λόγιος. Καὶ εἶναι τόσο ἐυχάριστοι αὐταὶ αἱ ἀποκαλύψεις!

* *

«Ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ φύσεως εὐγενεστεράς παρὰ ἡ ποίησις. Αἱ ἐπιστημονικαὶ φύσεις πρέπει νὰ εἶνε ἀπλούστεραι, νὰ παρασύρωνται ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν δόξαν» λέγει ὁ μέγας φιλόσοφος Νίτσε.

Καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἔχει ὡς βάσιν τῆς ἐργασίας

αὐτὰ τὰ παιδαρέλια ποῦ σοῦ εἰδείχον ἕναν ἐνθουσιασμὸν παρακολουθῶντα τὸ κομμάτι μετὰ τὸ σφύριγμα γὰρ νὰ δείξουν βέβαια πῶς ξέρουν ἀπὸ κόπο. Ἐπὶ τέλους στενοχωρήθηκαν κόντευαν νὰ κουραθῶν ἀπὸ τὸν κρότο ποῦ ἔκαναν τὰ ὄργανα· ὁ κύριος Χρήστος ἐπρότεινε νὰ φύγουν, τὸ ἤθελε καὶ ἡ κυρία Πολυξένη ἀλλ' ἔλα ποῦ ντρέπονταν τὸν κόσμο· πῶς νὰ σηκωθῶν, πῶς νὰ περῶν μετὰ ἀπὸ τόσα τραπέζια· ἐξήτοῦσαν εὐκαιρία νὰ ξεφύγουν τὴν φυλακισμένη· νῆκανε τοῦλάχιστον κανεὶς ἄλλος ἀρχὴ· ἡ κυρία Πολυξένη ἦταν φριχτὰ μετρημένη. «Λέξτε μου ἡ μουσική ἐσταματήσε καὶ μετὰ μικρὸ διάλειμμα ἄρχισε νὰ παίζει καλαματιανό» οἱ φοιτηταὶ ἐξεδήλωσαν τὴν δυσανεκτικὴν των μετὰ τὴν μουσικὴν ἀλλ' ὁ κύριος Χρήστος ἔβλεπε φρενῶν ἀπὸ ἐνθουσιασμόν·

— «Ἦταν ντὲ ζωντόβολα! ἐφώνασε, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς μουσικοὺς, ἐνῶ ἡ κυρία Πολυξένη ἐδρυχάτο:

— Χρήστο!... Χρήστο!...

(Σπάρτη)

Κώστας Παρορίτης

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Πινακωτῶν 22 Α.

Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνῶν

του τῆς ἐπιστημονικῆς ὁ μετρίοφων καθηγητὴς τοῦ Διεθνούς Δικαίου.

Ἀπὸ ἐτῶν εὐδοκίμως διδάσκει—διαδεχθεὶς τὸν σεβαστὸν του πατέρα—τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ξηρὰν ἐπιστημονικὴν ἐρμηνείαν, ἀλλὰ ποικίλων καὶ καθιστῶν ἐπαγωγὸν τὸν κλάδον τοῦτον τοῦ Δικαίου. Καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπιδείκνυται, νὰ ρεκλαμάζεται, ἀλλ' ἀφώνει μόνον τὴν ἐργασίαν του ὅπως τὸν ἀναδεικνύει καὶ θέτει οὕτω τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθοῦς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ δικαίου σεβασμοῦ.

Ἀπὸ ἐνὸς δὲ ἔτους ἀνετέθη εἰς τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν, ὡς δικαία ἐκτίμησις τῆς καρποφόρου καὶ ἐπωφελοῦς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐργασίας του, ἡ διδασκαλία τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ ἀνεφάνη ἀντάξιός του προκατόχου του, ἐπιδεικνύων ἐμβρίθειαν καὶ ἐπιστημονικότητα σπανίαν.

* *

Ἴσως αἱ γραμμαὶ αὐταὶ οὐδ' ἀμυδρὰν καὶ εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς παρέχουσιν, ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς ὁ χαραὸς τοῦ φιλάτου «Νουμά», ἀφ' ἑτέρου ὁ φόβος μήπως προσκρούσωμεν εἰς τὴν ἐγνωσμένην μετριοφροσύνην τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ, μᾶς ἀναγκάζει νὰ θέσωμεν πέρας εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀσθενῆ αὐτοῦ σκιαγραφίαν Ἀρκεῖ τελευτῶντες νὰ εἰπώμεν ὅτι εἰς τὴν πλειάδα τῶν Καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς, καίτοι ὁ νεώτερος, ἐν τούτοις ἀπέκτησεν οὐ μόνον τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδέλφων του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας.

Διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἐμρutos γλυκύτης καὶ ἡ εὐλικρινὴς ἀφέλεια προσδίδουν κατὰ τι τὸ ἀγαπητὸν εἰς τὸν γελαστὸν καὶ ἄδρον τοῦ Διεθνούς Δικαίου καθηγητὴν, καὶ προκαλοῦν τὴν εὐλικρινὴ πάντων ἐκτίμησιν.

Κώστας Καιοφύλας

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΛΗΚΥΘΟΝ».

Ἀμείρινοι ἐφερόμεθα εἰς τὴν δίσι τοῦ ὄνειρου

Ποῦ ἡ θύελλα τριγύρω μας βογγοῖσε,

Κι' ὅμοια ἡ καρδιά μου τῶν βουνῶν, τὸν κεραυνὸ τοῦ ἰπείρου

Σ' τὰ βάθη τῆς αἰχμάλωτο τραβοῖσε.

Θωρούσαμε τοὺς ἀστραπὲς νὰ σχίζουν τὸν αἰθέρα

Μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο εἰς τὸ στόμα,

Καὶ τῆς καρδιᾶς μου τοὺς παλμοὺς βαθεῖα μὲς τὸν ἀέρα

Τοῖς ἱκούεις, ποῦ ἀντήχαγαν ἀκόμα.

Μὰ τώρα, ποῦ σὺν ὄνειρον ἀβρὸ σὲ τραγοῦδιῳ

Σὺν φάντασμα εἰς τὰ μάτια μου διαβλίνεις,

Ὅρα καλὴ, γιὰτ' ἂν κέγῳ δὲν ξέρω ποῦ θὰ πάω

Ἄχ, οὔτε σὺ δὲν ξέρεις ποῦ πηγαίνεις!

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΣ

Φίλτατε,

Οἱ ἡμέτεροι θεατρολόγοι, καὶ ἰδίως οἱ αὐτοδημιουργοῦντες φιλολογικὴν ἐντότητα ἐπὶ μιᾷ κουτσομεταφρασούλῃς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, σχίζουν κάθε τόσο τὰ ρούχά τους κατὰ τῆς ρωμαϊκῆς κριτικῆς, μὴ ἀναγνωρίζοντες εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὸ ἔργον των!

Τώρα ποῦ ἔχομεν ἐδῶ ἕνα Παρισινὸν καλλιτέχνην, τὸν κ. Τρουφιέ, δὲν τὸν παρακαλοῦμεν γονυκλινῶς νὰ ἀναλάβῃ νὰ κρίνῃ αὐτοὺς, ἀφοῦ εἶναι καὶ ὁ καταλληλότερος νὰ ἐννοήσῃ τὰ Ἑλληνικὰ τους, τὰ ὅποια παίρνουμεν ἡμεῖς οἱ ἄξεστοι Ρωμιοὶ ὅταν τ' ἀκούμε στὸ θέατρον, ὡς Γαλλικὰ· Ἐπὶ τέλους, δόξα τῷ Θεῷ, νὰ ποῦ εὐρέθηκε κ' ἕνας κατάλληλος κριτὴς διὰ τοὺς αἰώνιους παραπονομένους αὐτοὺς κυρίους.

Δέξασθε κτλ.

Σαρλευνίδης

ΑΡΜΟΔΙΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΡΜΟΔΙΟΙ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Νουμά»

Ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς ἀρθροῦ τῆς «Κριτικῆς» περὶ

τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἤρχισαν νὰ ναταράσσωνται οἱ λιμνάζοντες φιλολογικοὶ μας κύκλοι καὶ νὰ ναδιδοῦν ἀναθυμιάσεις, ὅχι καὶ πολὺ ὑγιεινὰς, ἀποκρυσταλλομενὰς εἰς ἀφορισμοὺς περὶ τῶν προσόντων, δι' ὧν πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐφοδιασμένος διὰ νὰ κρίνῃ τὰ ἔργα των.

Οἱ λιμνάζοντες αὐτοὶ κύριοι ἀπαιτοῦν προσόντα μόνον ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ θράσος νὰ μὴ τοὺς θαυμάζουν καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀναγνωρίζουν ὡς τηλαυγεῖς ἀστέρας τοῦ παγκοσμίου Φιλολογικοῦ στερεώματος. Κριτικὸς δὲ πρώτης γραμμῆς εἶνε κατὰ τὴν ἰδέαν των, καὶ ὁ τελευταῖος ρεπόρτερ ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος, ὅταν πέφτῃ μπροῦμητα καὶ προσκυνάει τὰ εἰδῶλα αὐτὰ τῆς Τέχνης, τῶν ὁποίων τὰ βάθρα ἤρχισαν κάπως νὰ κλονίζωνται ἀπὸ τὴν εὐσυνείδητον κριτικὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ τινος κ' ἐδῶ καὶ προσπαθεῖ νὰ κουρελιάσῃ μερικὰς φιλολογικὰς ἐτικέτας.

Ἐχουν δίκαιον αἱ ἄνθρωποι νὰ τρέμουν καὶ νὰ υβρίζουν. Ὑπερασπίζονται τὸ σπιτί τους τὸ ὅποιον ἔκτισαν ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τὸ ὅποιον ὁ βορρᾶς τῆς εὐσυνείδησις ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ καὶ νὰ τὸ σωριάσῃ εἰς τὴν τάφρον τοῦ ἀλληλοθουμασμοῦ.

Ἀκριτοί

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ